

En julehistorie - med dæmpet lys

Det er ugen før dagen - altså juleaften.

I byen gik alle rundt med store pakker. Nogle havde et meget fladt dankort, fordi de lige havde købt en skærm, der svarede til det.

Lige ved siden af kirken var der en butik. Ja der var faktisk flere. Men i denne butik kunne man købe tøj og sko. Og oven på butikken var der et loft, hvor der skete ting og sager. Det gjode der egentlig året rundt, men her ved juletid var der især gang i snakken.

Det var her nisserne holdt til. Der var de helt gamle nisser, de mindre gamle nisser og så de næsten nye nisser.

De løb forvirret rundt og spugte hinanden: Hvad gør vi her?

En gammel nisse - Jens - kom nordfra helt ude ved kysten. Han er en rigtig god nisse for han kunne ordne alle de skærme, der var på loftet. På det seneste har han siddet på den store kasse i hjørnet og passet på at låget kun blev løftet på klem.

En anden gammel nisse var Jørgen - han kender alle i byen. Det var jo rart. Han har det dog svært med skærmene. Hver gang hans skærm bliver ordnet går den i stykker igen. Nå - han må snart finde en ny skærm.

Men loftet summede faktisk af aktivitet. Der bliver klippet og klistret - alle forberedte sig til den store aften.

Den lille Anne havde det svært. Hun var altid under opsyn. Det var overlæreren.

Han havde altid en bemærkning om, at kuglepen og papir var forbudt. Skærmen skal bruges. Hun havde heldigvis et lyst sind - og holdt skærmen tændt for at få lidt fred for overlæreren. I øvrigt havde hun tit fat i musens hale for at holde kontakt med Grønland.

En gang om ugen - gerne om onsdagen - kom Gerth på besøg. Han flyttede på Jens, der sad på kassen og rodede rundt i den for at se om den passede. Alle rystede i pludderbukserne, når Gerth kom og kiggede forvirret på en skærm i det inderste lokale.

Jørgen havde afløst Karl som overnisse. Der var blevet en velsignet fred efter at Karl var taget på kanetur til nogle folk, der støbte igloer af beton. Vi har ikke set ham siden - han har vistnok glemt koden til skærmen.

Sidste års rygte om, at sko-nissen ville grave et kæmpe-hul på torvet og bygge en ny butik er blevet til virkelighed.

Hele året har det rumlet og ramlet på det store torv, så det hverken var til at komme frem eller tilbage. Renerne måtte parkeres helt nede ved havnen. Alle nisserne gned sig i øjnene og troede det var løgn, men sko-nissen havde så gode venner, at han fik lov til at grave to huller midt i byen.

Så var der lige overlæreren, indpisker-nissen. Han havde været der i 207 år - Gud bedre det. Han sidder mest i den fjerneste krog på loftet med en tændt pibe. Hvad han egentlig lavede var der ingen, der rigtig vidste. Han sad hele dagen og kigger på skærmen og påstod, at det er hans skærm, der betød, at der kom julegaver. Det var der nu ingen, der hverken forstod eller troede på.

I årets løb var der kommet rigtig mange nye nissepiger og drenge. Ja - efterhånden var der ingen der vidste hvor mange nisser, der kom. Det betød, at der blev pyntet op på loftet. Der kom billeder, sofaer og stole så det blev et rart loft. Men det store problem var efterhånden at mange pludselig tog på kanetur og slet ikke kom tilbage.

Et par af nissepigerne Kamma og Ingelisse snakkede så meget, at det gjorde ondt i de store nisseører. Der blev gjort rent, skrubbet og skuret.

- Og så var der alle de mange andre nisser.

På loftet sad de alle og ønskede bedre vejr - og at julen blev overstået.

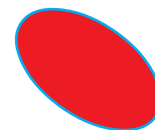
De lavede gaver til hinanden. De tænkte, drak kaffe og snakkede - og gjorde noget.

Men pludselig var de der ikke mere.

Så kommer der nogle nye nisser.

Der var stadig lys i Kirkestræde - og alle skærmene virkede.

- For det var endnu ikke blevet juleaften.

Glædelig jul!

Vi ses?

